

ὅς ἂν εἴπῃ εἰς τὸν νόον τοῦ ἀνθρώπου, ἀφεθήσεται αὐτῷ, ὅς δ' ἂν εἴπῃ εἰς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, οὐκ ἀφεθήσεται αὐτῷ.

11 . . . προσφέρωσιν ἐπὶ τὰς ἀρχάς . . . (μὴ) μεριμνήσητε κτλ. Anspielung): 12 τὸ γὰρ ἅγιον πνεῦμα διδάξει ὑμᾶς ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, τί δεῖ εἰπεῖν ὑμᾶς.

13 Anspielung: τις . . . τῷ ἀδελφῷ . . . μερίσασθαι μετ' ἐμοῦ τὴν κληρονομίαν. 14 . . . εἶπεν . . . τίς με κατέστησεν κριτὴν ἐφ' ὑμᾶς.

15—21 Aus der Geschichte vom reichen Landmann ist nur bezeugt 16 πλουσίον ἐφόρησεν ἡ χώρα. 20 εἶπεν αὐτῷ ὁ θεός· ἄφρων, ταύτῃ τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν (ἀπὸ σοῦ)· ἃ δὲ ἡτοίμασας, τίνος ἔσται;

22 (μὴ) μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ τί φάγητε, μηδὲ τῷ σώματι τί ἐνδύσῃσθε). 23 (ἡ ψυχὴ) πλεῖον ἐστὶν τῆς τροφῆς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐνδύματος). 24 . . .

11. 12 Tert., l. c.: „Perductos ad potestates prohibet ad interrogationem cogitare de responsione; sanctus enim, inquit, spiritus docebit vos ipsa hora, quid eloqui debeatis“ — προσφέρωσιν mit vielen Zeugen (auch a c d) > εἰσφέρωσιν — 2 ὑμᾶς (nicht sicher), sonst unbezeugt.

13. 14 Tert., l. c.: „Christus postulatus a quodam, ut inter illum et fratrem ipsius <de> dividenda hereditate componeret, operam suam, et quidem tam probae causae, denegavit; quis me, inquit, iudicem constituit super vos?“ — κριτὴν mit D c syr^{cu} > κριτὴν ἢ μεριστήν.

15 ff. Tert., l. c.: „Parabola divitis blandientis sibi de proventu agrorum suorum, cui deus dicit (20): ‚Stulte, hac nocte animam tuam reposcumi; quae autem parasti cuius erunt?‘“ τίνος mit D ital. vulg. Clem. Iren. Cypr. > τίμι.

22—31 Tert. IV, 29: „Quis nollet curam nos agere animae de victu et corporis de vestitu (22), nisi qui ista homini ante prospexit . . . qui et substantiam ipsius animae accommodavit potiore[m] esca et materiam ipsius corporis figuravit potiore[m] tunica (23), cuius et corvi non serunt nec metunt nec in apothecas condunt, et tamen aluntur ab ipso (24), cuius et lilia et foenum non texunt nec neunt et tamen vestiuntur ab ipso (27. 28). cuius et Salomon gloriosissimus nec ullo tamen flosculo cultior (27), ceterum nihil tam abruptum, quam ut alius praestet, alius de praestantia eius securos agere mandet, et quidem derogator ipsius. denique si quasi derogator creatoris non vult de eiusmodi frivolis cogitari (29) de quibus nec corvi nec lilia laborent, ultro scilicet pro sua vilitate subiectis, paulo post parebit. interim cur illos modicae fidei incusat, id est cuius fidei? (28) . . . nam et cum subicit: ‚Haec enim nationes mundi quaerunt‘ . . . porro cum et adicit: ‚Scit autem pater opus esse haec vobis (30), prius quaeram, quem patrem intelligi velit Christus . . . ‚Quaerite enim, inquit, regnum dei, et haec vobis adiciuntur‘“ (31). Nach Tert. hat man den Eindruck, daß hier nichts gefehlt hat, wenn auch v. 25. 26 nicht